

Að lokum vil ég þakka Jóni Kristjánssyni kærlega fyrir að þiggja boð okkar um að koma á fundinn og ávarpa okkur. Jón tekur við af heilbrigðisráðherra, sem setið hefur lengur en nokkur annar og rak ráðuneytið hraustlega og með myndarbrag. Ég hef orðið þess aðnjótandi að eiga samræður við hinn nýja ráðherra nokkrum sinnum vegna málefna lækna og heilbrigðisþjónustunnar og á grundvelli þeirra kynna hlakka ég til frekara samstarfs við hann og ráðuneyti hans, það er ef fundur þessi gefur mér þá umboð til

þess. Það er ekkert sjálfsagt að allir séu á eitt sáttir, þegar vélað er um mikilvæg málefni sem varða heill alþjóðar og ráðstöfun stórs hluta tekna hennar, en það er sjálfsagt að samkipti, sem leiða eiga til farsælla ákvarðana, séu streitulaus og vörðuð gagnkvæmri virðingu.

Aðalfundur Læknafélags Íslands er settur.

Með þessum orðum vil ég bjóða ráðherranum stólinn, þennan stól, sem Sighvatur gaf en Ingibjörg færði.

Um yfirlýsingu LÍ

Það er hefð, að aðalfundur LÍ sendi frá sér ályktanir um málefni, sem efst eru á baugi í þjóðfélaginu hverju sinni og varða heilbrigðisþjónustuna eða þá sjálfa. Þessar ályktanir eru gjarnan hnitmiðaðar og koma beint að efninu. Þær hafa orðið til úr tillögum en þeim hafa gjarnan fylgt ítarlegar greinargerðir, sem eru gleymdar að loknum aðalfundi. Hefur þar oft farið margur fróðleikur og gullkorn í glatkistuna.

Þessi yfirlýsing er byggð á tillögu stjórnar LÍ, sem ákvað að gera svolitla æfingu með annað form og tók aðalfundurinn síðasti því erindi vel. Þetta form krefst hins vegar vandaðri undirbúnings og jafnvel þess að tillögur séu unnar á milli aðalfunda eða formannafunda og aðalfunda. Það verður forvitnilegt að fylgjast með því, hvort þetta form eigi framtíð fyrir sér hjá okkur, en vinna með þessum hætti er alsíða hjá alþjóðasamtökum.

SIGURBJÖRN SVEINSSON

Yfirlýsing Læknafélags Íslands um starfsumhverfi lækna

Samþykkt á aðalfundi Læknafélags Íslands í Kópavogi 12.-13. október 2001

Inngangur

Heilbrigðisþjónustan á Íslandi er góð og skilvirk í samburði við heilbrigðisþjónustu iðnríkja Vesturlanda. Ef litið er til annarra Evrópulanda, þá er árangur Íslendinga meðal þess besta sem gerist, ef mældur er með kvörðum lífslíkna við fæðingu, burðarmálsaða, dánartíðni og fleiri mælitækjum heilbrigðisfræðinnar. Íslendingar hafa náð þessum árangri með því að verja hóflegum hluta þjóðar-tekna til heilbrigðismála í samburði við önnur vestræn ríki.

Það eru gömul sannindi og ný, að tilraunir til umbóta takast illa, séu þær þvingaðar fram án viðtæks skilnings og stuðnings þeirra, sem við þær eiga að búa. Það hefur einkennt þróun heilbrigðismála á Íslandi, að þar hefur gætt varfærni og aðgát verið höfð við að innleiða nýjar hugmyndir og reynt að

aðlaga þær að íslensku umhverfi án þess að varpa fyrir róða því, sem vel hefur reynst hér á landi.

Þetta er að sínu leyti hvatning til þess, að haldið verði áfram á sömu braut.

Forsendur

Aðalfundur Læknafélags Íslands, haldinn í Kópavogi dagana 12. og 13. október 2001, vill benda á, að starf læknisins er burðarás í íslenska heilbrigðiskerfinu. Því er veigamikið að nám og starfsumhverfi lækna þróist áfram í ljósi þess, sem reynslan hefur kennt og hvetji þá til að tileinka sér þær nýjungar, sem til framfara horfa og jafnframt til að skila þeim afköstum, sem geta þeirra og þrek leyfir til hagsbóta fyrir alþýðu.

Því er það skoðun Læknafélags Íslands

og í ljósi samþykktu aðalfunda þessa síðustu tvo áratugi

- að mikilvægt sé að framhaldsnám lækna á Íslandi verði eftt, en jafnframt að hlutast verði til um að þeir geti aukið við menntun sína í sem flestum löndum austan hafs og vestan eins og verið hefur.
- að kjörum sjúkrahúslækna verði þannig hagað að þeir geti helgað sig vinnu, kennslu og rannsóknnum á sjúkrastofnunum.
- að lækna séu frjálssir að því að stunda lækningar í eigin atvinnurekstri utan sem innan sjúkrastofnana án annarra takmarkana en þeirra, sem faglegar kröfur eða samningar við stjórnendur stofnana leyfa. Grundvöllur þessa er, að sjúkratryggðir njóti jafnræðis, hvort sem þeir fá læknisþjónustu á sjúkrahúsi eða utan þess og njóti tryggingaverndar Tryggingastofnunar ríkisins.
- að lækna njóti jafnræðis á vinnumarkaði og í atvinnurekstri og að ákveðnar sérgreinar læknisfræðinnar svo sem heimilislækningar séu ekki nánast útilokaðar frá verkstöku fyrir sjúkratryggingarnar eins og nú er raunin.
- að lækna lúti einungis ákvörðunum lækna, þegar til faglegrar stjórnunar kemur.
- að gerðar séu sanngjarnar kröfur til vinnuframlags og vinnutíma lækna.